

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11CoCsp/35/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118308636
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Čabaiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:6118308636.2

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Čabaiovej a sudcov JUDr. Martina Kolesára a JUDr. Borisa Brondoša v spore žalobcu P. L., nar. XX.X.XXXX, bytom K. XXX, zast. WEBBER LEGAL, s.r.o., so sídlom Bratislava, Na rozhliadke 2, IČO: 50 680 552, proti žalovanej: Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom Bratislava, Tomášikova 48, IČO: 00 151 653, zast. Advokátskou kanceláriou Mária Grochová a partneri s.r.o., so sídlom Košice, Bočná 10, o zaplatenie 5.786,95 € s prísl., o odvolaniach žalobcu a žalovanej proti rozsudku 1Csp/221/2018-410 zo dňa 26.11.2019 Okresného súdu Rožňava

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok a vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Rožňava (ďalej „súd prvej inštancie“ alebo len „súd“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 4.681,62 € s 5 % úrokmi z omeškania ročne zo sumy 4.681,62 € od 9.7.2018 do zaplatenia, v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (I.), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (II.) a žalobcovi priznal náhradu trov konania podľa pomeru úspechu vo veci v rozsahu 61,80 % (III.).

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť mu sumu 4.991,80 € s príslušnými úrokmi z omeškania, po zmene žaloby v priebehu konania pred súdom prvej inštancie (ktorú súd pripustil uznesením 1Csp/221/2018-243 zo dňa 21.1.2019) žiadal o zaplatenie sumy 5.786,95 € s prísl., titulom záväzku žalovanej zo zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie vzniknuté prijatím plnenia nad rámec žalobcom zaplatených platieb, zodpovedajúcich skutočne poskytnutým peňažným prostriedkom na základe zmluvy o splátkovom úvere č. 0512933445 uzatvorenej dňa 26.10.2010. Žalobca tvrdil, že zmluva nespĺňa podstatné náležitosti zmluvy o úvere v zmysle ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka a je v hrubom rozpore so zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, ako aj s Občianskym zákonníkom a Obchodným zákonníkom, že ani obsahom a charakterom práv a povinností strán sa nejedná o zmluvu o úvere a zmluva spĺňa náležitosti zmluvy o pôžičke, resp. zmluvy o budúcej pôžičke vzhľadom na reálny charakter zmluvy o pôžičke v zmysle ust. § 657 a nasl. Občianskeho zákonníka a taktiež z pohľadu skutočnej vôle žalobcu ako spotrebiteľa sa jedná o pôžičku, a nie o úver, keď skutočnou vôľou žalobcu bolo získať práve 10.550,- € ako pôžičku a nie úverový limit 10.550,- € s prípadnou následnou žiadosťou a špecifikáciou, o akú sumu má spotrebiteľ záujem, vzhľadom na obsah zmluvy rovnako i skutočná vôľa žalovanej smerovala k uzavretiu zmluvy o pôžičke, resp. zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky. Je zrejmé, že vôľou oboch zmluvných strán nebolo dojednanie času, v ktorom môže žalobca peňažné prostriedky čerpať, ale jednalo sa o jednorazové poskytnutie peňažných prostriedkov v konkrétnej, presne určenej výške. Podľa tvrdení žalobcu žalovaná konštruovala svoju odplatu v rozpore so zákonom (§ 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka), resp. zákon obchádzala (podradením zmluvy o pôžičke pod zmluvu o úvere za účelom inkasovania poplatku za dojednanie úveru) a požadovala plnenia, na ktoré

nemala nárok, a to spracovateľský poplatok vo výške 239,- € (cca 2,25 % z istiny v podstate za žiadne protiplnenie) a poplatok za správu úveru vo výške 2,99 €/mes., t.j. 358,80 € za celé obdobie trvania zmluvy, je potrebné celú dohodu o odplate vyhodnotiť ako neplatnú v zmysle ust. § 54 ods. 1 a § 39 v spojení s § 41 Občianskeho zákonníka. Podľa žalobcu dohoda o odplate je neplatná, nakoľko sa jedná o (budúcu) zmluvu o pôžičke, pri ktorej Občiansky zákonník pozná iba odplatu vo forme úrokov a vzhľadom na spotrebiteľský charakter tohto právneho vzťahu sa nie je možné od zákona odchyliť. Ak by však súd považoval zmluvu za zmluvu o spotrebiteľskom úvere vo forme úveru, aj v takomto prípade by bola dohoda o odplate neplatná, nakoľko Obchodný zákonník pozná iba dve zložky odplaty, a to: i) úroky a ii) odplatu za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie dlžníka peňažné prostriedky. Žalovaná vo formulárovej zmluve nedojednala takúto odmenu (za dojednanie záväzku poskytnúť peňažné prostriedky na požiadanie dlžníka), ale dojednala spracovateľský poplatok. Vzhľadom na spotrebiteľský charakter tohto právneho vzťahu nie je možné sa od zákona odchyliť (§ 54 ods. 1 OZ) a keďže žalovaná tak urobila, je potrebné považovať dohodu o odplate za neplatnú. Uvedené závery o neplatnosti dohody o odplate sa vzťahujú aj pre prípad, ak súd vyhodnotí „poplatok za poskytnutie“ ako totožný s „poplatkom za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie dlžníka peňažné prostriedky“ - v takomto prípade celú dojednanú odplatu je potrebné posúdiť ako neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi z dôvodu, že dojednaný poplatok vo výške 239,- € (cca 2,25 % z istiny) a dojednaný poplatok za správu úveru vo výške 2,99 €/mes. = 358,80 € za celé obdobie trvania zmluvy (3,40 % z istiny), čo spolu predstavuje cca 5,65 % z istiny, zjavne obchádza zákon, nakoľko platenie akéhokoľvek poplatku v tomto konkrétnom prípade 2,25 % z istiny úveru za to, že žalovaná „rezervovala“ úverový limit pre žalobcu na časovú lehotu max. niekoľkých minút/hodín, a poplatok cca 3,40 % z istiny za akúsi „správu úveru“, sú zjavne dojednané za účelom bezdôvodného obohatenia sa, pretože spotrebiteľ reálne nezískal žiadne protiplnenie za tieto poplatky. V prípade, ak súd vyhodnotí dohodu o odplate ako platne dojednanú, podľa argumentácie žalobcu v takom prípade je potrebné spotrebiteľský úver považovať za bezúročný a bezpoplatkový, nakoľko v zmluve absentujú náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z., resp. tieto sú uvedené nesprávne (čo v zmysle konštantnej judikatúry má ten istý účinok ako absencia obsahovej náležitosti), konkrétne v zmluve absentuje vymedzenie jej formy, resp. druhu v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. a) zák. č. 129/2010 Z.z., nesprávny je údaj o celkovej výške spotrebiteľského úveru (podľa tvrdenia žalobcu v skutočnosti mu bol poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 10.331,- € namiesto 10.550,- €, keďže z prostriedkov poskytnutého úveru bol zrazený spracovateľský poplatok 239 €), neuvedenie predpokladov pre výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN), nesprávne uvedená celková čiastka 20.092,27 €, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, nesprávna je hodnota RPMN - 16,29 % vypočítaná na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere (z dôvodu nesprávne uvedenej celkovej výšky spotrebiteľského úveru a nezahrnutím poisťného vo výške 5,83 € mesačne do výpočtu celkovej čiastky), v zmluve nie je uvedená výška, počet a termíny splátok v členení na istiny, úroky a iné poplatky, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia a napokon doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere je vyjadrená neurčito a netransparentne, dokonca tento údaj nie je uvedený priamo v zmluve, ale len v Štandardných európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere. Podľa matematických výpočtov žalobcu celková čiastka bez doplnkových služieb mala byť v sume 20.093,02 €, t.j. 27,43 € (čo je výška prvej splátky) plus 119 (počet splátok) x 166,61 € (výška ostatných splátok), znížená o sumu poisťného 5,83 €, plus 239,- € (výška poplatku) = 20.093,02 €, čo je o 0,45 € viac oproti údaju uvedenému v zmluve (20.092,57 €). Žalobca ďalej tvrdil, že poisťenie úveru nebolo dojednané individuálne a musel ho uzavrieť, pokiaľ chcel získať finančné prostriedky od žalovanej za daných podmienok, ako spotrebiteľ nemal absolútne žiadnu možnosť prejavíť dobrovoľnosť a vyjadriť nesúhlas v časti poisťného, ale musel pripravenú formulárovú zmluvu len akceptovať ako celok, alebo ju ako celok odmietnuť a navyše mesačné poisťné 5,83 € už bolo započítané v mesačnej splátke. Pri výpočte celkovej čiastky spolu s poisťným (5,83 € x 119 = 693,77 €), je skutočná celková čiastka na zaplatenie 20.786,79 €, čo je o 694,22 € viac oproti údaju uvedenému v zmluve. Podľa názoru žalobcu skutočným dôvodom obchádzania zákona pri kontraktácii žalovanou, ktorá sa snaží zmluvný vzťah podriaďiť pod režim spotrebiteľského úveru vo forme úveru, je obohatenie sa žalovanej na úkor žalobcu ako spotrebiteľa, a to inkasovaním poplatku, na ktorý by podľa občianskoprávnej úpravy nemala nárok, a získanie výhodnejšieho právneho postavenia v režime Obchodného zákonníka, na úkor Občianskeho zákonníka. Žalobca mal za to, že v prípade uplatnenia domnienky bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru v zmysle ust. § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., zaplatením splátok vo výške úverovej istiny zmluva zanikla (uviedol, že istinu poskytnutého úveru splatil dňa 12.1.2016) a po tomto momente sa žalovaná bezdôvodne obohacovala, pričom do dnešného dňa zaplatil na úver žalovanej celkovo 15.382,77 €, preto výzvou zo

dňa 8.7.2018 vyzval žalovanú na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 4.832,77 €. Z dôvodu právnej istoty v predžalobnej výzve oznámil žalovanej, že v súlade s ust. § 16 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. predčasne spláca spotrebiteľský úver poskytnutý zmluvou a započítal svoju pohľadávku na vydanie bezdôvodného obohatenia (zaplatené úroky a poplatky) voči pohľadávke žalovanej na zaplataenie zostatku istiny, teda aj v tejto alternatíve podľa názoru žalobcu zmluva zanikla splnením dlhu.

3. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku skutkovo vyšiel z nespornosti tvrdení žalobcu o založení a realizácii právneho vzťahu strán zo zmluvy o splátkovom úvere č. 0512933445 zo dňa 26.10.2010, ktorú uzatvorila žalovaná v hmotnoprávnom postavení veriteľa so žalobcom v postavení dlžníka a z ktorej vyplýva záväzok žalovanej poskytnúť žalobcovi spotrebný úver na Čokoľvek vo výške 10.550,- € s fixnou úrokovou sadzbou do splatnosti vo výške 13,90 % ročne, jednorázovo a bezhotovostne so spracovateľským poplatkom 239,- € hradeným z prostriedkov úveru a poplatkom za správu úveru vo výške 2,99 € mesačne, s výškou splátky 27,43 € od prvého čerpania do 31.10.2010 a od 9.11.2010 vo výške 172,44 €, s počtom splátok 119 od 9.11.2010 v mesačnej periodicite, splatných k 9. dňu v kalendárnom mesiaci, s konečnou splatnosťou úveru 9.9.2020, s ročnou percentuálnou mierou nákladov - 16,29 %, s priemernou hodnotou RPMN - 13,63 % a s celkovou čiastkou spojenou s úverom vo výške 20.092,57 €. Zistil tiež, že v časti II. zmluvy Súhlas s poistením k úveru je uvedené, že žalobca má záujem zabezpečiť poistenie úveru v rozsahu Rozšírený súbor poistenia - 1 poistená osoba, bez uvedenia výšky poistného, že súčasťou zmluvy o úvere sú Obchodné podmienky Slovenskej sporiteľne, a.s. pre poskytovanie Úverov a Povolených prečerpaní privátnym klientom a MIKRO podnikateľom účinné od 15.1.2009, ako aj Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere a amortizačná tabuľka zaslaná žalobcovi dňa 21.5.2018. Výpismi z úverového účtu č. 0512933445 za obdobie od 01.01.2010 do 31.12.2018 a z osobného účtu žalobcu za obdobie 08 - 11/2018 súd mal preukázané, že žalobca v súvislosti so zmluvou o úvere uhradil žalovanej celkom sumu 16.336,95 €. Na takto ustálený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval ustanovenia § 451 ods. 1 a 2, § 456, § 457, § 41, § 100 ods. 1 až 3, § 107 ods. 1 až 3, § 52 ods. 1, 3 a 4, § 53 ods. 1 a 5, § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 497, § 502 ods. 1 a 2, § 503 ods. 1 až 3, § 504, § 506 Obchodného zákonníka (ďalej len „ObchZ“), § 1 ods. 2, § 9, § 11 ods. 1 písm. a) a b) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2010, t.j. ku dňu uzavretia zmluvy o úvere a po vyhodnotení vykonaných dôkazov dospel k záveru, že žaloba je čiastočne dôvodná. Prioritne sa súd v konaní zaoberal námietkou premlčania vznesenou žalovanou, ktorú posúdil ako čiastočne opodstatnenú, ustálil, že časť uplatňovaného nároku je premlčaná vzhľadom na márne uplynutie dvojročnej subjektívnej premlčacej doby v zmysle ust. § 107 ods. 1 OZ, ktorá začala plynúť dňa nasledujúceho po dni zaplataenia splátky v sume 163,68 € dňa 12.1.2016, kedy žalobca reálne splatil požičané finančné prostriedky podľa zmluvy o úvere a zaplatil finančné prostriedky navyše, na ktoré žalovanej nevznikol právny nárok nevznikol, pričom v rovnakom termíne začala plynúť aj objektívna trojročná premlčacia doba (okamihom získania bezdôvodného obohatenia žalovanou). S odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 67/2011 a rozsudok Krajského súdu Žilina sp. zn. 7Co 302/2016 súd prvej inštancie bol toho názoru, že začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby nemožno viazať na moment, kedy sa žalobca od svojho právneho zástupcu dozvedel o tom, že žalovaná sa na jeho úkor mala bezdôvodne obohatiť, aj za situácie, že u žalobcu nejde o právne znalú osobu, takéto tvrdenie žalobcu pokladal za nepresvedčivé a vybočujúce z účelu a právneho významu ust. § 107 ods. 1 OZ argumentujúc v súlade so závermi formulovanými v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/67/2011 tým, že „informovanie klienta advokátom v rámci právnej porady o (ne)existencii porušenia práva je bezpochyby momentom, kedy sa oprávnený dozvedel o tom, ako jeho nárok možno právne kvalifikovať, čo pri posudzovaní okamihu začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby nie je vôbec relevantné“. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie uzavrel, že v čase podania žaloby dňa 25.7.2018 bol už nárok žalobcu v časti sumy 1.105,33 uplatnenej pred dátumom 25.7.2016 premlčaný a z tohto dôvodu žalobu v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 1.105,33 € zamietol. Vo vzťahu k nepremlčanej časti nároku, po jeho hmotnoprávnom posúdení a preskúmaní obsahových náležitostí úverovej zmluvy podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka a zákona č. 129/2010 Z.z. súd prvej inštancie po vykonaní dokazovania dospel k záveru, že poskytnutý spotrebiteľský úver je potrebné v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. a) a b) zák. č. 129/2010 Z.z. považovať za bezúročný a bez poplatkov, pretože v zmluve sú nesprávne uvedené RPMN - 16,29 % a celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť - 20.092,57 € (§ 9 ods. 2 písm. j/ zák. č. 129/2010 Z.z.). Akcentoval v tejto spojitosti, že podľa § 2 písm. h) zák. č. 129/2010 Z.z. celkovou čiastkou na zaplataenie je súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov s úverom spojených, pričom „podľa zmluvy spotrebiteľský úver bol poskytnutý v sume 10.550,- €, ktorý sa žalobca zaviazal vrátiť v 119 splátkach vo výške 172,44 €

a jednej splátke 27,43 €, čo je spolu 20.547,79 €, ktorá suma prekračuje v zmluve uvedených 20.092,57 €". Súd prvej inštancie sa nestotožnil s procesnou obranou žalovanej, podľa ktorej uvedená suma v sebe zahŕňa aj poistenie, ktoré žalobca uzavrel ako doplnkovú službu a preto nemá tvoriť súčasť nákladov spotrebiteľského úveru, dôvodiac tým, že v prípade uznania dôvodnosti tejto argumentácie žalovanej zo zmluvy mu nevyplýva výška poistného, ktoré má spotrebiteľ mesačne uhradiť a rovnako tak nie je súdu známa reálna výška mesačnej splátky, nakoľko žalovaná vôbec neurčila, aká časť mesačnej splátky je určená na úhradu poistného. Súd údaj o sume 20.092,57 € uvedený v zmluve považoval za zavádzajúci vo vzťahu k spotrebiteľovi, v rozpore s ust. § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z.z. a v tejto súvislosti odkázal na rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 7C/84/2016. Zároveň za nesprávny pokladal tiež údaj o hodnote RPMN uvedený v zmluve vo výške 16,29 %, pretože „nie je v súlade s prepočtom súdu, ktorý pre tieto účely použil kalkulačku s odkazom zo stránky Národnej banky Slovenska pre výpočet RPMN a ročného úroku: „Ekonomika€sme.sk“ a „Finančné centrum O peniazoch.Zoznam.sk“, v zmysle ktorého mala byť výška RPMN pre spotrebiteľský úver 16,36 % a po zadaní spracovateľského poplatku ako údaju nepovinného predstavovala RPMN až 17,07 %. Na podklade záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru súd prvej inštancie ďalej vyvodil, že žalovaná sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatila, keď pri úvere poskytnutom žalobcovi vo výške 10.550,- €, od neho celkovo prijala sumu 16.336,95 €, a preto z uvedených dôvodov žalobe žalobcu z titulu vydania bezdôvodného obohatenia v časti, v ktorej nebola zamietnutá z dôvodu premlčania, vyhovel a zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 4.681,62 € v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Za omeškanie žalovanej so zaplatením dlžnej peňažnej sumy 4.681,62 € priznal žalobcovi nárok na úroky z omeškania s použitím ust. § 517 ods. 2 OZ vo výške 5 % vyplývajúcej z § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby 9.7.2018 až do zaplatenia. O trovách konania rozhodol podľa pomeru úspechu strán v konaní v zmysle ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1,2 Civilného sporového poriadku (CSP) a priznal žalobcovi pomernú náhradu trov konania v rozsahu 61,80 % s tým, že o jej výške rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

4. Rozsudok napadli včas podanými odvolaniami žalobca i žalovaná.

5. Žalovaná podaným odvolaním napadla rozsudok v jeho vyhovujúcom výroku (I.) a v súvisiacom výroku o trovách konania (III.), z odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 písm. b), d), f) a h) CSP, t.j. že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom výroku zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne ho zmenil tak, že žalobu zamietne v celom rozsahu a prizná jej proti žalobcovi náhradu trov celého konania v rozsahu 100 %. V prvom rade vytkla súdu nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku v otázke jednoznačného vymedzenia obsahu žalobného nároku, konkrétne z čoho presne pozostáva suma, ktorá bola žalobcovi priznaná titulom bezdôvodného obohatenia. K otázke nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku citovala z uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/98/2017 zo dňa 31.1.2019 a 4mCdo 6/2013 zo dňa 25.11.2013. Poukázala na to, že v priebehu celého konania pred súdom prvej inštancie akcentovala, že žalobca dostatočne nešpecifikoval, čo tvorí žalovanú sumu v kontexte požiadaviek právnej úpravy bezdôvodného obohatenia, resp. keď neskôr (v podaní zo dňa 5.10.2018) istú špecifikáciu predložil, táto nemala žiadnu oporu ani v zmluvných podmienkach posudzovaného záväzkového vzťahu, ani v žiadnom ustanovení všeobecne záväzného právneho predpisu. Konštatovala v tejto súvislosti, že žalobca svoj procesný nárok vyvodzuje z právnej úpravy bezdôvodného obohatenia a ako taký bol posúdený aj napadnutým rozsudkom, avšak spoločným menovateľom všetkých skutkových podstát tohto právneho inštitútu (§ 451 ods. 2 a § 454 OZ) je, že sa uskutočnilo určité plnenie, ktoré by malo byť na základe zákonom definovaného dôvodu vrátené. To následne predurčuje rozsah a obsah procesných povinností subjektu, ktorý sa domáha nároku z takéhoto právneho dôvodu, ktorý musí tvrdiť (a následne aj preukázať), že zrealizoval určité plnenie, ako aj špecifikovať, v akom rozsahu (v celosti alebo v konkrétnej časti) má byť vrátené. Podľa nespochybnovaných záverov justičnej praxe v prípade opakovaných plnení predstavuje každé jednotlivé plnenie bez právneho dôvodu samostatný záväzok (právny vzťah) z bezdôvodného obohatenia (§ 489 OZ), s čím musí korešpondovať jeho vymedzenie v rámci procesných prostriedkov uplatnených žalobcom. Každé jednotlivé plnenie, ktorého vrátenie žalobca požaduje, musí byť riadne individualizované a popísané, pričom tejto povinnosti sa nemôže zbaviť poukazom na predložené

alebo označené dôkazné prostriedky (§ 132 ods. 2 CSP). Na podporu tohto stanoviska citovala zo záverov rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33Odo 52/2005 zo dňa 14.12.2006. S odkazom na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 9.11.2016, vo veci C- 42/15 Home Credit Slovakia a početné rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (napr. 3Cdo/146/2017, 3Cdo/56/2018, 4Cdo/187/2017 a 4Cdo/211/2017) žalovaná akcentovala, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nemusí obsahovať rozpísanie každej splátky úveru na jednotlivé časti (istina, prísľušenstvo), ale povinnosťou veriteľa je iba riadne upozorniť na spotrebiteľa na právo vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, z ktorého možno tieto údaje zistiť (§ 9 ods. 2 písm. j/ zák. č. 129/2010 Z.z.), ktorú povinnosť si v prípade zmluvy uzavretej so žalobcom nepochybne splnila. Následne aj preukázala - výpismi z úveru, ako bola každá platba žalobcu rozúčtovaná na jednotlivé zložky úverového vzťahu (najmä na istinu, úroky a poplatky) a po dobu mnohých rokov nebolo žalobcom takéto rozúčtovanie spochybňované. Vytkla súdu prvej inštancie, že k týmto otázkam sa vyslovil iba nepriamo pri posudzovaní námietky premlčania a môže sa len domnievať, že súd si osvojil tvrdenia žalobcu, podľa ktorých všetky úvodné platby mali byť započítané na istinu a až po jej splatení sa malo začať generovať bezdôvodné obohatenie. Za nedostatočné možno považovať takéto „odôvodnenie“ už z dôvodu, že ono ani nekonkretizuje, ktoré jednotlivé plnenia žalobcu majú vo svojom úhrne predstavovať žalovanú sumu a ich prosté kumulatívne vyjadrenie nemôže predstavovať spoľahlivý skutkový základ rozhodnutia. Nemôže teda obstať „zistenie“, že všetky plnenia pred dňom 12.1.2016 boli uskutočnené na istinu, keď ich časť bola preukázateľne použitá na zaplatenie úrokov z omeškania. Podľa názoru žalovanej každé jedno plnenie žalobcu malo byť samostatným záväzkom bezdôvodného obohatenia, a to aj z dôvodu, že voči žalobcovi mali byť opakovane uplatnené aj nároky na zaplatenie úrokov z omeškania, na ktoré (sankčné úroky) sa ani hypoteticky nemôže vzťahovať záver o bezúročnosti úveru a žalovanej by na ne vznikol nárok aj keby bol úver spojený so sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti. Nesúhlasila s tvrdením žalobcu, že jeho plnenie by sa malo započítať len na istinu s poukazom na dohodu v zmluve o splátkovom úvere, v ktorej bolo výslovne dohodnuté, že každé plnenie dlžníka má byť čiastočne plnením na istinu, čiastočne na úroky a poplatky. Ust. § 566 ods. 2 OZ, aplikácie ktorého sa dovoľáva žalobca, reguluje úplne iné prípady, keď dlžník zaplatí menej, než koľko činí suma jednotlivých zložiek jeho záväzku (istiny a úrokov) - v takom prípade sa uprednostní plnenie na istinu. Žalobca však v spore tvrdil presný opak, že každomesačne platil viac ako mal. Ak by sa hypoteticky pripustila dôvodnosť jeho argumentácie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, znamenalo by to, že banka by mala z každej splátky iba právo na jej časť pripadajúcu na istinu, pričom akékoľvek plnenie nad takú časť by bolo nevyhnutne plnením bez právneho dôvodu. Napadnutý rozsudok nedáva žiadnu odpoveď na otázku, na základe čoho by mal byť tento dohodnutý rozpis platieb a ich rozúčtovanie nahradený úplne inou konštrukciou, podľa ktorej majú byť prvotné splátky vyhradené výlučne plneniu na istinu. Rovnako sa rozsudok nevysporiadal s jej obranou v tomto smere vo vyjadrení zo dňa 18.9.2019, v ktorom vypočítala všetky zložky plnení žalobcu, ktoré boli od počiatku úverového vzťahu započítané na úroky a poplatky, a ktoré by tak v prípade správnosti sankcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti predstavovali bezdôvodné obohatenie na strane banky, na ktoré by však zároveň v celom rozsahu dopadala námietka premlčania žalobného nároku. Žalovaná nesúhlasila s dôvodmi, z ktorých súd prvej inštancie vyvodil záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, namietala predovšetkým nesprávne právne posúdenie veci a rovnako i nedostatok náležitého vysporiadania sa s jej zásadnými argumentmi v rámci procesnej obrany. Namietala záver súdu o nesprávnych údajoch v zmluve o hodnote RPMN a celkovej čiastke, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť. Súd prvej inštancie síce správne použil ust. § 2 písm. h) a písm. g) zák. č. 129/2010 Z.z., avšak chybné tieto ustanovenia interpretoval a predmetnú právnu normu na zistený skutkový stav v skutočnosti neaplikoval. Poukázala na to, že celková výška úveru bola jednoznačne zistená a tak „otvorenou“ zostala len kategória celkových nákladov spotrebiteľa. Vo vzťahu k údaju o celkovej čiastke, ak by súd riadne aplikoval cit. právne normy, musel by sa nevyhnutne sústrediť na preverenie, či do údaja uvedeného v zmluve boli zahrnuté všetky položky, ktoré doň patria (náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou so spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe). A contrario, záver o nesprávnosti zmluvného údaja by prichádzal do úvahy iba vtedy, ak by súd bol schopný identifikovať náklad, ktorý doň zahrnutý nebol, hoci sa tak malo stať, prípadne bol do neho premietnutý v nesprávnej výške. Súd však k žiadnemu tomu zodpovedajúcemu zisteniu nedospel a ani žalobca nikdy nešpecifikoval náklad, ktorý mal znášať a ktorý nebol použitý pri výpočte celkových nákladov. V danom prípade riadnu aplikáciu právnej normy súd nahradil vlastnou zjednodušenou úvahou, že celková čiastka, ktorú mal spotrebiteľ zaplatiť, sa má počítat ako súčin počtu splátok a ich výšky. Táto metóda však nemá žiadnu oporu v znení právnej úpravy, v ktorej zákonodarca nepostuloval, že celková čiastka sa počíta ako matematický súčin týchto dvoch ukazovateľov. Súčasne súd odignoroval všetky vysvetlenia žalovanej,

prečo výpočet celkových nákladov nemožno zredukovať na jednoduchý násobok počtu a výšky splátok. Týka sa to predovšetkým inštitútu poistenia úveru, náklady na ktoré vstupujú do celkových nákladov iba pri splnení zákonom presne stanovených podmienok v zmysle ust. § 2 písm. g) zák. č. 129/2010 Z.z., ktoré však v prípade žalobcu neboli prítomné a ktorých splnenie ani žalobca nijako netvrdil a nepreukazoval. Za takých okolností dochádza k tomu, že náklady poistenia nie sú súčasťou údajov o celkových nákladoch, a teda ani celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Dôvodom však nie je snaha žalovanej o akékoľvek zavádzanie, z ktorého ju neprávom obvinil súd prvej inštalácie, ale priamo komunitárna legislatíva a výsledok jej vnútroštátnej transpozície vykonanej zákonom č. 129/2010 Z.z. Banka ako veriteľ zo spotrebiteľských úverov a subjekt podliehajúci prísnemu dohľadu nad dodržiavaním označeného zákona nemôže za žiadnych okolností implementovať do údajov o celkových nákladoch a celkovej čiastke niečo (napr. náklady na poistenie), čo bolo zákonodarcom z tejto kategórie výslovne vyňaté. V takýchto prípadoch štandardne dlžník platí mesačne aj náklady na poistenie úveru, tie však nevstupujú do kumulatívnych údajov o celkových nákladoch spotrebiteľa a celkovej úverovej čiastke. Vytkla súdu, že v odôvodnení rozsudku (bod 48) prekrútil jej obranu, v rámci ktorej uviedla, že náklady poistenia neboli premietnuté do celkových nákladov a celkovej čiastky. V tejto súvislosti poukázala na časť II. bod 6 zmluvy, ktorý výslovne stanovuje, že ku dňu podpisu úverovej zmluvy je výška poplatku za poistenie úveru 5,83 €. Taktiež závery súdu v otázke údajne nesprávnej RPMN sú produktom neprípustného procesného postupu a vo všetkých zásadných ohľadoch aj nepreskúmateľné. Rezolútne namietala proti spôsobu „zistenia“ príslušných skutočností a vykonaniu dokazovania výpočtami na akýchsi webových stránkach - presne nezistiteľných, keďže webové stránky označené v rozsudku len ťažko možno považovať za správne adresy webových sídel, ktorý spôsob vykonania dôkazu je v rozpore s ust. § 187 ods. 2 a § 188 CSP a takéto vykonanie dôkazu nebolo žalovanej nijako komunikované, súd odoprel žalovanej aj akúkoľvek prítomnosť pri jeho výkone a neumožnil jej realizovať s tým spojené partikulárne procesné oprávnenia. Keďže nebola prítomná pri vykonávaní dôkazu, nemohla vyjadriť žiadne stanovisko k vierohodnosti dôkazných prostriedkov ani preveriť údaje do nich zadávané, a to nielen z hľadiska ich súladu s obsahom zmluvy uzavretej so žalobcom, ale najmä z hľadiska kritérií špecifikovaných Prílohou č. 2 k zákonu č. 129/2010 Z.z., ktorá postuluje presný matematický vzorec výpočtu RPMN i špecifické postupy jeho používania (napr. či webové kalkulačky umožňujú zadať celé spektrum údajov a modalít, ktoré prichádzajú do úvahy podľa zákona). Už len samotný fakt, že súd prvej inštalácie vykonal určitý dôkaz bez akejkoľvek ingerencie sporových strán a bez toho, aby umožnil vyjadriť sa k nemu (čl. 9 Základných princípov CSP), diskvalifikuje všetky zistenia, ktoré z takého dôkazu extrahoval, ako procesne neúčinné a neudržateľné. Žalovaná považovala za zarážajúce, ak sa napadnutý rozsudok odvoláva na výsledky z webových kalkulačiek, pričom je nemožné ani len overiť, aký vzorec používajú na dosiahnutie zobrazovaných výsledkov. Zopakovala, že vzorec pre výpočet RPMN je precízne reglementovaný Prílohou č. 2 k zákonu č. 129/2010 Z.z. a otázka správnosti RPMN je teda nepochybne otázkou právnou, či je v zmluve uvedená správna alebo nesprávna hodnota, s čím nevyhnutne musí korešpondovať dôvodenie súdu. Žiadne odôvodnenie takejto kvality - zodpovedajúce zákonu č. 129/2010 Z.z. sa však v napadnutom rozsudku nenachádza, čo nevyhnutne činí aj záver v otázke zmluvného údajov o RPMN nepreskúmateľným.

6. Žalobca podaným odvolaním napadol rozsudok v jeho zamietajúcom výroku (II.) a v súvisiacom výroku o trovách konania (III.), z odvolacích dôvodov podľa § 365 písm. b), f) a h) CSP, pretože súd prvej inštalácie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, na základe vykonaných dôkazov došiel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštalácie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom výroku zrušil, alternatívne ho v tomto výroku zmenil tak, že žalobe vyhovie v celom rozsahu a prizná žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V podstatnom vytkol súdu prvej inštalácie spôsob právneho posúdenia otázky premlčania jeho nároku. Nestotožnil sa s odôvodnením v bodoch 28 a 29 rozsudku, v zmysle ktorého jeho vedomosť ako spotrebiteľa o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru je potrebné spájať s vedomosťou o existencii zákona č. 129/2010 Z.z. Podľa jeho názoru ide o zjavne nesprávne závery o tom, kto a kedy sa na jeho úkor skutočne obohatil, teda o skutočnostiach nevyhnutných pre posúdenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby. Súd prvej inštalácie síce citoval odôvodnenie rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/67/2011, avšak jeho závery aplikoval nesprávne. V prvom rade mal za to, že znalosť existencie zákona upravujúceho právny vzťah medzi žalobcom a žalovanou zo strany žalobcu v postavení spotrebiteľa vôbec neznamená, že by žalobca poznal rozhodujúce skutkové vedomosti o tom, že žalovaná sa na jeho úkor obohacuje. Ak totiž poznal existenciu príslušného zákona, neznamená to, že poznal jeho obsah, že si vedel jeho obsah vyložiť, že ho pochopil a že si tieto

právne normy spojil s vedomosťou o tom, že spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov. Ide pre spotrebiteľa o komplikované právne normy, pričom banky zamestnávajú celé právne oddelenie a externé advokátske kancelárie, ktoré im ich formulárové zmluvy pripravujú, žalovaná je v tomto spore zastúpená advokátom a teda tvrdiť, že tieto veci mal poznať sám spotrebiteľ, je - okrem toho, že sa jedná o skutkový stav predpokladaný, tiež v príkrom rozpore s podstatou právnych noriem prijímaných za účelom ochrany spotrebiteľa. Žalobcovi nie je zrejmé ani to, kedy a akým spôsobom súd preukázateľne zistil vedomosť spotrebiteľa o existencii zákona o spotrebiteľskom úvere - ide o skutkovú okolnosť, ktorú bolo nevyhnutne skutočne (preukázateľne) zistiť. Z obsahu súdneho spisu ani z odôvodnenia samotného rozsudku nevyplýva, akým spôsobom dospel súd k záveru, že žalobca disponoval poznatkom o existencii zákona č. 129/2010 Z.z. Takýto postup súdu podľa žalobcu možno hodnotiť ako porušenie práva na spravodlivý proces, keďže ide o skutkový stav predpokladaný, a nie skutkový stav reálny. V tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu ČR sp. zn. II.ÚS 2460/17 zo dňa 19.3.2018, podľa ktorého princíp „vigilantibus iura scripta sunt“ v spotrebiteľských veciach ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorý je ochrana práv spotrebiteľa a kým rešpektovanie princípu „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje) v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa (poskytovateľa, podnikateľa) treba vyžadovať v najvyššej možnej miere, jeho uplatnenie v neprospech spotrebiteľa bude prichádzať do úvahy len výnimočne, ak to budú odôvodňovať konkrétne okolnosti prípadu. Aj v prípade tohto princípu totiž platí, že v konkrétnych súvislostiach ustupuje na strane spotrebiteľa dôležitejšiemu princípu, ktorým je princíp ochrany spotrebiteľa. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 68/2016-17 zo dňa 3.2.2016. Zotrval na tvrdení, že o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru sa dozvedel až v júni 2018, pretože do toho času platil splátky spotrebiteľského úveru. Súd sa však nevysporiadal s jeho argumentáciou a nezodpovedal na podstatné otázky, prečo by spotrebiteľ na invalidnom dôchodku platil úver, ak by vedel, že je bezúročný a bez poplatkov a prečo ho jednoducho momentom, kedy sa žalovaná začala bezdôvodne obohacovať, neprestal platiť, ale čakal až do júna 2018, teda 2,5 roka. Prezumpovaním znalosti spotrebiteľa o právnom predpise, ktorý je aplikovateľný na vzťah s veriteľom, bez reálneho preukázania takejto skutočnosti v súbehu s viazaním začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby na predpokladanú znalosť zákona za takých skutkových okolností, v ktorých žalobca až do júna 2018 vykonával splátky úveru, podľa názoru žalobcu jednoznačne dochádza k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces, a to jednak z dôvodu, že ide o skutkový stav predpokladaný a jednak z dôvodu, že súd na prejednávany prípad neaplikoval právne normy slúžiace na ochranu spotrebiteľa, ale aplikoval ich priamo v ich rozpore, keď prísne od spotrebiteľa vyžadoval znalosť zákona (č. 129/2010 Z.z.) v čase vzniku bezdôvodného obohatenia. Poukázal na to, že takému výkladu otázky začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby zodpovedá aj rozhodovacia prax súdov a odkázal v tejto súvislosti na rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR (33Odo 52/2005 zo 14.12.2006), Ústavného súdu ČR (II. ÚS 2460/17), nález Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 430/2018 z 5.12.2018, v ktorom ústavný súd podporil úvahy Krajského súdu v Prešove veci sp. zn. 22Co/53/2017, tiež rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 5Co 402/2016 zo dňa 27.6.2017 a iných krajských súdov.

7. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej vyhovujúcej časti potvrdil ako vecne správny a priznal mu 100 % náhradu trov odvolacieho konania. Mal za to, že súd prvej inštancie vec správne právne posúdil a dospel k správnejmu záveru, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov od samého začiatku a jedná sa o zákonnú fikciu v zmysle § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z., v dôsledku ktorej úroky a poplatky tak neboli od počiatku súčasťou zmluvy, a preto ich nemohol ako spotrebiteľ platiť a ani so žalovanou sa platne dohodnúť na spôsobe ich úhrady. Iné dojednanie je neplatné v zmysle ust. § 54 ods. 1 OZ. Vzhľadom na fikciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru preto následne platí, že jednotlivými platbami žalovanej splácal svoj dlh (poskytnutú istinu), ktorý uhradil dňa 12.1.2016 splátkou vo výške 163,68 €, z ktorej časť vo výške 40,43 € bola použitá na úhradu istiny a zvyšná časť vo výške 123,25 € už predstavovala bezdôvodné obohatenie na strane žalovanej, nakoľko na túto platbu nemala nárok. Zaplatením splátok vo výške istiny zmluva zanikla a po tomto momente sa veriteľ bezdôvodne obohacoval. Tvrdenie žalovanej, že voči nemu boli opakovane uplatnené aj nároky na zaplatenie úrokov z omeškania (v rokoch 2014 a 2015), považoval za novoty v odvolacom konaní, na ktoré už v konaní nemožno prihladať. Podľa jeho názoru súd prvej inštancie správne aplikoval ust. § 54 ods. 2 OZ, v zmysle ktorého v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Ustanovenie o prednostnom započítaní pri čiastočnom plnení peňažného dlhu je nevyhnutné, ak nie priamo, tak prostredníctvom analógie legis aplikovať aj na situáciu, kedy žalobca ako spotrebiteľ všetky svoje platby, ktoré historicky na spotrebiteľský úver vykonal, vykonal najprv na splátky istiny a až následne na splátky úrokov a iných

poplatkov. Poukázal tiež na skutočnosť, že z dôvodu právnej istoty v predžalobnej výzve žalovanej v súlade s § 16 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. oznámil, že započítava svoju pohľadávku na vydanie bezdôvodného obohatenia (zaplatené úroky a poplatky) voči jej pohľadávke na zaplatenie zvyšku istiny, teda aj v tejto alternatíve zmluva zanikla splnením dlhu a žalobca má nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v uplatnenej výške. Mal za to, že v súvislosti so špecifikáciou obsahu žalovanej sumy uniesol bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno a súd mu správne priznal žalovanú sumu (s výnimkou II. výroku, ktorý napadol odvolaním). Výklad prezentovaný žalovanou považoval za nemajúci oporu v zákone. Argumenty žalovanej týkajúce sa údajov o výške RPMN a celkovej čiastke spotrebiteľského úveru s poukazom na skutočnosť, že výška poplatku za poistenie je uvedená v zmluve o úvere, žalobca považoval za neprípustnú novotu v odvolacom konaní, pretože žalovaná uvedené mala a mohla tvrdiť v konaní pred súdom prvej inštancie, nič také však v konaní netvrdila. Uviedol, že okrem iného aj na pojednávaní rozporoval, že ak by poistenie bolo skutočne dobrovoľné, tak v zmluve nie je uvedená výška mesačnej splátky a že v zmluve nie sú uvedené predpoklady pre výpočet RPMN v tomto kontexte, a teda výpočet je neoveriteľný (porov. rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-488/17 Danko). Opätovne zdôraznil, že bol povinný uzavrieť okrem samotnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere tiež zmluvu o poistení, pokiaľ chcel získať finančné prostriedky od veriteľa za daných podmienok, pričom poistenie úveru bolo v zmluve o spotrebiteľskom úvere predformulované. So zreteľom na ust. § 2 písm. g) zák. č. 129/2010 Z.z. žalovaná teda bola povinná v takom prípade do výpočtu celkových nákladov zahrnúť aj náklady na poistenie, pričom nesplnenie tejto povinnosti má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru z dôvodu nesprávneho uvedenia celkovej čiastky úveru a uvedenia RPMN v neprospech spotrebiteľa. Záverom poukázal na skutočnosť, že na vyvodenie záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru je postačujúce, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje čo i len jednu z náležitostí uvedených v zákone č. 129/2010 Z.z., neuvedenie ktorých zákon sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou. V tomto prípade súd mal za to, že zmluva neobsahuje správne celkovú čiastku spotrebiteľského úveru a RPMN. V tomto kontexte zotrval na doteraz vznesených argumentoch, najmä ide o dôvody neplatnosti dohody o odplate a ďalšie ním namietané dôvody bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru., a to celková výška úveru, neuvedenie predpokladov na výpočet RPMN, výška, počet a termíny splátok v členení na istiny, úroky a iné poplatky, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia a doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

8. V doplňujúcom vyjadrení zo dňa 1.6.2020 k odvolaniu žalovanej sa žalobca vyjadril k špecifikácii splátok a mal za to, že nakoľko je úver postihnutý právnou vadou bezúročnosti a bezpoplatkovosti, a to od samotného počiatku, jednotlivé plnenia boli započítané najprv na vlastný dlh (istinu) a až následne sa žalovaná bezdôvodne obohacovala. Opakovane poukázal na ust. § 566 ods. 1 OZ a skonštatoval, že je zjavné, že plnením bez právneho dôvodu (fikcia bezúročnosti) jednotlivé platby predstavovali čiastkové plnenie vlastného dlhu, ktoré sa počítalo najprv na istinu (§ 566 ods. 2 OZ). Na podporu svojej argumentácie odkázal na vybrané rozhodnutia krajských súdov, z ktorých citoval právny názor.

9. Žalovaná sa vyjadrila k odvolaniu žalobcu podaním zo dňa 5.5.2021, v ktorom uviedla, že podania žalobcu sú výrazom všetkých negatívnych trendov, ktorými je aktuálne poznamenaná sporová prax ochrany spotrebiteľov (osobitne spotrebiteľov finančných). Mala za to, že žalobca k podstatnej časti jej odvolacích námietok nevyjadril žiadne relevantné stanovisko, iba sa dožaduje extenzívnej interpretácie právnych noriem alebo dokonca analógie, akoby mu postavenie spotrebiteľa malo automaticky garantovať sporový úspech a odmieta zodpovednosť za splnenie aj najzákladnejších procesných povinností, ktorými má byť - podľa jeho predstavy zaťažená sporová protistrana, či dokonca samotný súd. Uviedla, že povinnosť tvrdenia je základnou povinnosťou žalobcu a nevyhnutne predchádza procesným povinnosťami ostatným, najmä povinnosťou dôkaznej. V tejto súvislosti poukázala na závery vyslovené Ústavným súdom SR v náleze sp. zn. PL.ÚS 11/2016 zo dňa 7.2.2018, tiež v uznesení sp. zn. I.ÚS 246/2019 zo dňa 11.6.2019. Trvala na argumentácii, že každá platba, vrátenia ktorej sa žalobca domáha, predstavuje samostatný záväzok (samostatný právny vzťah) z bezdôvodného obohatenia, ktorú (argumentáciu) podporila aj odkazom na judikatúrne závery rozhodovacej praxe súdov Českej republiky, vyrieknuté v mantineloch rovnakej normatívnej regulácie aká platí v Slovenskej republike. Ak teda platí, že každá platba žalobcu bola samostatným záväzkom z bezdôvodného obohatenia, takto sa k nej musí pristupovať aj z hľadiska procesných povinností žalobcu, ich rozsah i obsah je vždy determinovaný hmotnoprávnou normou, ktorá má byť použitá na posúdenie uplatneného žalobného nároku. O každom právnom vzťahu, z ktorého žalobca odvodzuje svoj nárok, musí preto v spore skutkovo tvrdiť ako vznikol, kedy sa tak stalo a medzi ktorými subjektmi. Žalobca takto predniesol

tvrdenia nie v žalobe, ale až v neskoršom štádiu sporu bez toho, aby o tom bolo rozhodnuté ako o zmene žaloby (§ 140 ods. 2 CSP) - že jeho „úvodné“ platby mali byť výlučne platbami na istinu úverového záväzku. Uvedené je jednak v priamom rozpore s obsahom zmluvy (s dohodou zmluvných strán) o tom, že každá splátka pozostáva z vnútorných zložiek: istina, úrok a prípadne poplatok (a teda že nebolo dohodnuté, že najprv sa má splácať istina úveru, a až po jej splatení sa majú platiť úroky), a takisto aj s dokumentáciou zasielanou žalobcovi počas plnenia zmluvy, z ktorej vyplývalo „rozúčtovanie“ jeho platieb, voči ktorému nikdy neprotestoval, pričom prednostného zaúčtovania na istinu sa začal domáhať účelovo až po iniciovaní sporu. Podľa žalovanej ak z každej splátky bola určitá časť určená na zaplatenie úroku a poplatkov, v prípade bezúročnosti a bez poplatkovosti úveru predstavuje práve každá táto časť bezdôvodné obohatenie veriteľa, t.j. že bezdôvodné obohatenie sa generuje pri každej platbe. V takejto situácii bolo preto povinnosťou žalobcu uviesť, na základe právnej skutočnosti má medzi stranami záväzkového právneho vzťahu platiť niečo iné ako dohodnuté v zmluve, obzvlášť ak ani zákon č. 129/2010 Z.z. neobsahuje žiadne osobitné ustanovenie, že dohoda zmluvných strán o štruktúre splátky by mala byť nahradená akousi fikciou o prednostnom započítavaní na istinu. Túto svoju povinnosť si však žalobca nesplnil a vytkla súdu, že v odôvodnení napadnutého rozsudku sa jej na uvedené námietky nedostalo odpovede. Už len z tohto samotného dôvodu je rozsudok zaťažovaný vadou nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti, ktorá by mala rezultovať prinajmenej do jeho kasácie. Aplikáciu ust. § 566 ods. 2 OZ o čiastočnom plnení, ktorej sa žalobca dovoľáva, považovala za neprípustnú a absolútne neopodstatnenú, lebo žalobca plnil zmluvne dohodnuté plnenie v dohodnutých splátkach a odkázala v tejto súvislosti na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Co/39/2018 z 29.1.2020. Zotrvála v tejto súvislosti na komplexnej obrane, ako ju predniesla aj v odvolaní proti napadnutému rozsudku a pripomenula, že žalobca je od úplného začiatku sporu zastúpený advokátom, na ktorého dopadá nielen nevyrátiteľná domnienka odbornosti (čl. 11 ods. 3 Základných princípov Civilného sporového poriadku), ale aj elementárna povinnosť advokáta konať s odbornou starostlivosťou [§ 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov]. Mala za to, že žalobca neuviedol nič relevantné ani k jej odvolacím námietkam, ktoré sa týkajú záveru súdu prvej inštancie o údajne nesprávnej hodnote zmluvnej náležitosti o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Plne zotrvala na odmietnutí neprípustného a zákonu odporujúceho zjednodušenia zo strany súdu, ktorý svoje „zistenia“ založil na výpočte „súčinu počtu splátok a výšky splátky“, ktorý postup nemá oporu v relevantnej právnej úprave (zákon č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom dňa 26.10.2010). Namietala nesprávne skutkové zistenia premietnuté do napadnutého rozsudku, že zmluva údajne neobsahovala údaj o výške poplatku za poistenie. O žiadnu novotu nemohlo ísť, pretože príslušné prostriedky procesného útoku (tvrdenie o uzavretí určitej zmluvy i samotný listinný dôkaz) produkoval v konaní už žalobca, ktorý navyše ani v žalobe, ani neskôr v priebehu sporu nevytkol, že by zmluva neobsahovala údaj o výške poistného, rovnako ani súd prvej inštancie ani raz neindikoval takýto nedostatok zmluvy. Napriek tomu, že skutočný stav veci bol zistiteľný priamo zo znenia zmluvy, zaznela až v napadnutom rozsudku po prvýkrát výhrada o absencii výšky poplatku, a aj preto sa voči takému „zisteniu“ mohla prvýkrát účinne brániť až v podanom odvolaní. Nemožno takisto prehliadať, že záver súdu o neuvedení výšky poplatku je navyše skutkovo nesprávny a nemá vonkoncom nič spoločné s tým, čo sa stalo podkladom pre vyvodenie sankcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, t.j. údajne nesprávny zmluvný údaj o celkovej čiastke, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť (bod 48 odôvodnenia napadnutého rozsudku). Opakovane akcentovala, že poplatok za poistenie úveru bol zahrnutý v pravidelnej mesačnej splátke úveru (ako možno zistiť aj z rozúčtovania jednotlivých splátok vo výpisoch z úveru) a podľa výslovného znenia ust. § 62 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom k 26.10.2010 sa naň nesmelo prihliadať pri výpočte celkovej čiastky úveru (išlo o náklad, ktorý do celkovej čiastky nevstupoval). K tvrdeniu žalobcu, že poistenie úveru bolo údajne podmienkou získania úveru, uviedla, že toto tvrdenie nielen nebolo nijako relevantne preukázané, dokonca ho neuviedol ani samotný žalobca vo svojej výpovedi na pojednávaní dňa 11.7.2019 a je aj v priamom rozpore s výsledkami iných vykonaných dôkazov, konkrétne so žiadosťou o poskytnutie úveru zo dňa 4.10.2010, v ktorej bola prejavená požiadavka žalobcu o zriadenie poistenia úveru. Žalobca pritom mal na výber z viacerých možností, aj možnosť „bez poistenia“ a on si zreteľne zvolil alternatívu poistenia. Celý obsah dokumentu je krytý podpisom žalobcu a jeho pravosť nebola spochybnená žiadnym tvrdením. Ide pritom o úplne prvý dokument v rámci kontraktáčného procesu, ktorým spotrebiteľ určuje okruh základných parametrov zmluvného vzťahu, o uzavretie ktorého má záujem; tomuto dokumentu pri rokovaní o uzavretí zmluvy o splátkovom úvere nič nepredchádza. Už len z tohto hľadiska sa prieči aj elementárnej logike, aby žalovaná vznášala voči žalobcovi podmienku „povinného poistenia“, ak on samotný pri prvej príležitosti prejavil, že má o poistenie záujem. Taktiež v časti II., body 1 a 2 zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 26.10.2010 je explicitne vyjadrené, že poistenie bolo zriadené na žiadosť dlžníka (žalobcu) na

základe ním prejaveneho záujmu. Zmluvnej strane by nemalo byť za žiadnych okolnosti umožnené, aby takéto jednoznačné zmluvné stanovisko dodatočne negovala len preto, že jej to z akéhokoľvek dôvodu vyhovuje (porov. uznesenie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 28Cdo/4341/2009 zo dňa 12.5.2010, tiež rozsudok sp. zn. 33Cdo/2547/2011 z 21.6.2012). Namietala, že v celom doterajšom priebehu konania úplne bez odozvy zostal aj ďalší jej argument, a to že žalobca netvrdil ani nepreukázal, že by kedykoľvek od neho požadovala vyššiu sumu, ako je uvedená v úverovej zmluve ako celková čiastka, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť. Podľa presvedčenia žalovanej ide o absolútne neprijateľný a absurdný postoj, keď spotrebiteľ nemusel za platiť ani o cent viac, než je zmluvne uvedená celková čiastka, ale napriek tomu sa cíti „ukrivený“ a „oklamaný“ dokonca až tak, že mu má veriteľ vrátiť celú úrokovú odplatu z úverového obchodu. Žalobca jednoducho nahradil zákonné pravidlo vlastnou účelovou špekuláciou, vymyslel si, že celková čiastka sa má počítať ako súčin počtu a výšky splátok, a keďže mu z takéhoto vyfabulovaného vzorca vzišiel výsledok odlišný od zmluvného údaj, neváhal sa z neho dovoľávať sankcie bezúčinnosti a bezpoplatkovosti úveru. Takýto prístup však rozhodne nemá oporu v relevantných právnych normách, lebo celková čiastka spojená s úverom sa podľa zákona nepočíta ako súčin počtu a výšky splátok. V širšom kontexte ide, samozrejme, o zapojenie korektívu proporcionality do celkového zhodnotenia všetkých okolností veci, vrátane vzťahu žalobcom presadzovanej sankcie v korelácii k dôvodom, z ktorých ju vyvodzuje. Je to požiadavka, že zo žiadneho súdneho prieskumu zmluvy o spotrebiteľskom úvere nie je možné jednoducho „vypustiť“ atribút proporcionality sankcie, aj keby sme hypoteticky pripustili, že žalobné dôvody meritórne obstoja. Nemalo by sa tiež prehliadať, že žalobca nedokázal uviesť žiadnu konkrétnu ujmu, ktorú mal utpieť na svojej informovanosti; žiadne nedostatky zmluvy nepociťoval a nenamietal ani pri kontraktácii, ani pri čerpaní úveru, a účelovo a vypočítavo ich uplatnil až s odstupom mnohých rokov po uzavretí zmluvy, využívajúc negatívny trend často prepriatej ochrany spotrebiteľa, ktorá sa miesto hľadania spravodlivej rovnováhy uchyluje k zjednodušujúcim postupom drakonického trestania podnikateľov, keď sa aj najbanálnejšia „vada“ zmluvy stáva postačujúcim podkladom pre úplné odňatie legitímneho zisku a naopak prostriedkom „obohatenia“ dlžníka, na ktoré by za obvyklého chodu vecí nemohol nijako spravodlivo pomýšľať. Osobitne podčiarkla, že už v samotnej žalobe bola požiadavka na vrátenie zaplatených úrokov z poplatkov vyvodená z tvrdenej nesprávnosti zmluvného údaj o celkovej čiastke, ktorá má v matematickom vyjadrení predstavovať 0,45 € (!), čo predstavuje 0.002 % zo zmluvnej uvedenej celkovej čiastky. Pritom vo vyjadrení zo dňa 18.9.2019 žalovaná dôkladne vysvetlila, že ide o rozdiel nevyhnutne matematicky rezultujúci zo zaokrúhľovania na najmenšiu menovú jednotku, t.j. jeden eurocent. Je pritom nespochybniteľné, že úroky a poplatky predstavujú hlavný zisk pre veriteľa z každého úverového obchodu, nielen spotrebiteľského. Ústavný súd SR opakovane zvýraznil, že podstatou a základným zmyslom podnikania - v rámci základného práva podnikat' garantovaného čl. 35 ods. Ústavy SR - je dosahovanie zisku (napr. nález sp. zn. PL.ÚS 3/09 z 26.1.2011, tiež PL.ÚS 50/2015 z 22.3.2017) a akýkoľvek zásah do práva na dosiahnutie zisku je preto potrebné vždy hodnotiť ako obmedzenie ústavného práva podnikat', a teda so zreteľom na ústavnoprávne súvislosti a mantinely, vrátane kategorickej požiadavky proporcionality (uznesenie sp. zn. PL.ÚS 52/99 zo 4.7.2000). Rovnaké nároky vyplývajú aj z komunitárneho práva, predovšetkým z ust. čl. 52 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie. Existuje aj významné množstvo rozhodnutí Súdneho dvora EÚ, ktoré s poukazom na základné princípy fungovania Európskej únie mimoriadne vyzdvihujú úlohu proporcionality pri zásahoch verejnej moci, napr. rozsudok zo dňa 6.11.2003 vo veci C-101/01 Lindqvist (bod 87), rozsudok zo dňa 5.7.2007 vo veci C-430/05 Ntioniok a Pikoulas (bod 54), rozsudok zo dňa 26.9.2013 vo veci C-418/11 Texdata Software (bod 52), podľa ktorého „opatrenia stanovené vnútroštátnou právnou úpravou nemôžu ísť nad rámec toho, čo je primerané a potrebné na uskutočnenie legitímnych cieľov sledovaných touto právnou úpravou, pričom ak existuje možnosť rozhodnúť sa medzi viacerými primeranými opatreniami, je potrebné sa prikloniť k najmenej obmedzujúcemu, a spôsobené nevýhody nesmú byť neprimerané sledovaným cieľom“. Mimoriadne výstižne zásadu proporcionality v posudzovaných súvislostiach vystihol Najvyšší súd ČR v rozsudku sp.zn. 33Cdo/2807/2018 zo dňa 27.8.2019, v ktorom uviedol: „Sankci stanovenou v § 8 zákona o spotřebitelském úvěru za absenci povinných údajů ve smlouvě o spotřebitelském úvěru (úročení diskontní sazbou uverejnenou Českou národní bankou platnou v době uzavření smlouvy) není možné aplikovat pouze na základě gramatického výkladu, nýbrž je nutné provést posouzení prizmatem zvláštností spotřebitelských vztahů.... Nelze však bez dalšího dovozovat, že sankce stanovená v § 8 zákona o spotřebitelském úvěru pri absenci takových údajů ve spotřebitelské smlouvě dopadá vždy. Naopak, je třeba pečlivě zkoumat specifické okolnosti každého případu tak, aby konečné řešení bylo spravedlivé a zájmy obou stran byli v tomto řešení vyvážené zachovány. Byť zde banka neuvedla ve smlouvě o úvěru v konkrétní výši poplatek za ověření podpisu ani poplatek za návrh na vklad zástavního práva do katastru nemovitostí, je dopad sankce uvedené v § 8 zákona o spotřebitelském úvěru vyloučen. Nejvyšší soud ji považuje vzhledem k

celkovej výši úveru oproti výši poplatku v tomto prípade za zcela nepřímeřenou. Opačný výklad by vedl k bezdůvodnému zvýhodnění dlužníka a došlo by tím k neúměrnému zkrácení práv banky na zisk z poskytování spotřebitelských úvěrů“. Vzhľadom na uvedené žalovaná navrhla, aby odvolací súd zrušil rozsudok v napadnutom rozsahu a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, event. ho zmenil tak, že žalobu zamietne v celom rozsahu a prizná jej právo na náhradu trov celého konania v rozsahu 100 %.

10. Žalobca v podaní zo dňa 6.5.2021 poukázal na aktuálnu judikatúru Súdneho dvora Európskej únie, Ústavného súdu SR a Ústavného súdu ČR. K otázke premlčania nároku spotrebiteľa na vydanie bezdôvodného obohatenia citoval právne závery z rozsudku SD EÚ vo veci C-485/19 zo dňa 22.4.2021 vo veci LH proti Profi Credit Slovakia s.r.o. a uviedol, že v zmysle tohto rozsudku SD EÚ tak nie je eurokonformný žalovanou prezentovaný výklad, že uplatnený nárok je premlčaný. Podľa názoru žalobcu súd prvej inštancie neprávne ustálil, že „časť uplatňovaného nároku bola premlčaná v subjektívnej dvojročnej premlčacej dobe v zmysle § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Poukázal v tejto súvislosti tiež na aktuálny rozsudok Súdneho dvora EÚ v spojených veciach C-698/18 a C-699/18 (výrok 2), podľa ktorého „Článok 2 písm. b), článok 6 ods. 1 a článok 7 ods. 1 smernice 93/13, ako aj zásady ekvivalencie, efektivity a právnej istoty sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia súdnemu výkladu vnútroštátnej právnej úpravy, podľa ktorého žaloba o vrátenie súm bezdôvodne zaplatených na základe nekalej podmienky nachádzajúcej sa v zmluve uzatvorenej medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom podlieha trojročnej premlčacej lehote, ktorá začína plynúť odo dňa úplného splnenia tejto zmluvy, ak sa predpokladá, bez potreby overenia, že k tomuto dátumu spotrebiteľ musel vedieť o nekalom charaktere predmetnej zmluvnej podmienky, alebo keď pre podobné žaloby založené na určitých vnútroštátnych právnych predpisoch táto lehota začína plynúť až od okamihu určenia právneho dôvodu týchto žalôb súdom“. Súdny dvor EÚ v cit. rozsudku formuloval záver, podľa ktorého vzhľadom na systém zavedený smernicou 93/13 a na znevýhodnené postavenie, v ktorom sa spotrebiteľ nachádza, treba konštatovať, že „trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa úplného splnenia zmluvy, nemôže spotrebiteľovi zabezpečiť účinnú ochranu, keďže hrozí, že táto lehota uplynula ešte predtým, ako sa spotrebiteľ mohol dozvedieť o nekalej povahe podmienky obsiahnutej v tejto zmluve. Takáto lehota teda nadmerne sťažuje výkon práv tohto spotrebiteľa priznaných smernicou 93/13. Žiadny iný záver nemožno vyvodiť z dôvodu, na ktorý poukazuje vnútroštátny súd, že spotrebiteľ stráca toto postavenie v okamihu úplného splnenia zmluvy“. V kontexte cit. rozhodnutí žalobca uviedol, že až do júna 2018 vykonával platby žalovanej vo viere, že podľa zmluvy má žalovaná na ne právny nárok, pričom zo žiadneho jeho správania nevyplýva, že by o bezúročnosti a bezpoplatkovosti, resp. dokonca o právnom predpise - zákone č. 129/2010 Z.z. mal skoršiu vedomosť. Za nesprávny preto pokladal názor súdu prvej inštancie, že subjektívna premlčacia lehota mu začala plynúť po zaplatení splátky vo výške 163,68 € dňa 12.1.2016, kedy reálne splatil požičané finančné prostriedky podľa zmluvy o úvere a zaplatil finančné prostriedky navyše, na ktoré žalovanej nevznikol právny nárok. S poukazom na rozsudok Súdneho dvora EÚ z 21.12.2016 Gutierrez Naranjo a i., C-154/15, C-307/15 a C-308/15 uviedol, že určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru tak musí viesť k navráteniu právnej a skutkovej situácie spotrebiteľa, v ktorej by sa nachádzal, ak by uvedená nekalosť zmluvných podmienok neexistovala. Nakoľko je spotrebiteľský úver postihnutý právnou vadou bezúročnosti a bezpoplatkovosti, a to od samotného počiatku, jednotlivé plnenia boli započítané najprv na vlastný dlh (istinu) a až následne sa žalovaná bezdôvodne obohacovala podľa ust. § 566 OZ. Dal do pozornosti odvolacieho súdu tiež nález Ústavného súdu SR sp. zn. III.ÚS 43/2020-48 zo dňa 12.5.2020, ktorým ústavný súd rozhodol, že uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/169/2017 zo dňa 10.1.2018 bolo porušené právo sťažovateľky (spotrebiteľa) na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a predmetné uznesenie Najvyššieho súdu SR zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Záverom poukázal tiež na rozhodovaciu prax Ústavného súdu ČR a citoval právny názor z jeho nálezu sp.zn. II.ÚS 2460/2017 zo dňa 19.3.2018.

11. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolania strán ako podané včas (§ 362 CSP), oprávnenými osobami (§§ 359 až 361 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné (§§ 355 až 358 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP), v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a z hľadiska odvolaniami uplatnených odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP, s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle ust. § 380 ods. 2 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok nie je vecne správny a nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 387 CSP), ani na jeho zmenu (§ 388 CSP), a preto rozsudok

z dôvodov podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP zrušil a v zmysle ust. § 391 ods. 1 CSP vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

12. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku a predchádzajúceho konania z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a v rozsahu odvolacích námietok strán sporu dospel k záveru, že žalovanou uplatnené odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP v prejednávanej veci sú preukázané, lebo preskúmaný rozsudok je založený na nesprávnej právnej úvahe súdu prvej inštancie a nesprávnych skutkových zisteniach, ku ktorým dospel súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho, resp. neúplného vyhodnotenia vykonaných dôkazov, súd neprihliadol na rozhodujúce tvrdenia a relevantné právne argumenty strán (žalovanej) a jeho postupom v konaní bolo porušené právo strán na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie uplatnený nárok neposúdil podľa všetkých do úvahy prichádzajúcich právnych noriem, svoje rozhodnutie dostatočne a presvedčivo neodôvodnil a rozhodol vecne nesprávne, a to z tých podstatných dôvodov, ktoré žalovaná uviedla v podanom odvolaní. Výhrady a argumenty žalovanej, ktorými spochybňuje skutkový a právny základ rozhodnutia a spôsob právneho posúdenia súdom prvej inštancie otázky základu nároku a jeho výšky, považuje odvolací súd za dôvodné a právne opodstatnené, v celom rozsahu sa s nimi stotožňuje, a preto odkazuje na odvolacie námietky a vecnú argumentáciu uvedenú v odvolaní, ktoré žalovaná podala proti rozsudku v jeho vyhovujúcej časti.

13. Žalovaná svojimi odvolacími námietkami v podanom odvolaní dôvodne namietala tiež proti postupu súdu prvej inštancie z hľadiska rešpektovania jej práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie. Tým, že súd prvej inštancie nerešpektoval uvedené princípy, nezaoberal sa účinne námietkami a dôkaznými návrhmi žalovanej, nereagoval na jej podstatnú skutkovú a právnu argumentáciu uplatnenú v rámci procesnej obrany v spore a neuviedol dostatočné a relevantné dôvody v zmysle ust. § 220 ods. 1 CSP, na ktorých založil svoje rozhodnutie ako po skutkovej stránke, tak aj po stránke právnej, súd porušil právo žalovanej na spravodlivý proces garantované čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čím došlo k naplneniu odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP.

14. Ústavný súd SR vo svojich rozhodnutiach vo vzťahu k požiadavkám na odôvodňovanie súdnych rozhodnutí opakovane pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, príp. dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ESLP) vo svojich rozhodnutiach opakovane uvádza, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (napr. Garcia Ruiz c. Španielsko z 21.1.1999). Judikatúra ESLP nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29.5.1997, Higgins c. Francúzsko z 19.2.1998). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán s výhradou, že (ne)majú význam pre rozhodnutie vo veci samej (Kraska c. Švajčiarsko z 29.4.1993, I.ÚS 46/05, II. ÚS 410/06).

15. Za plne opodstatnené odvolací súd považuje i odvolacie námietky žalovanej smerujúce proti spôsobu právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie a spochybňujúce skutkový základ rozhodnutia súdu prvej inštancie a úplnosť skutkových zistení. Závazkový právny vzťah strán zo zmluvy o splátkovom úvere uzatvorenej medzi stranami sporu dňa 26.10.2010 o poskytnutí úveru žalobcovi žalovanou vo výške 10.550,- €, v ktorom žalovaná ako dodávateľ konala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti a žalobca nesporne v takomto postavení nevystupoval (§ 52 ods. 3 a 4 OZ), je vzťahom (úverom) spotrebiteľským podľa ust. § 52 a nasl. OZ, a preto sa na úverovú zmluvu vzťahujú tiež ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2010, t.j. ku dňu uzavretia zmluvy o úvere, podľa ktorých súd prvej inštancie vec správne právne posudzoval. Relevantné ustanovenia tejto právnej normy však nesprávne interpretoval a chybné na daný spor aj aplikoval, pričom nárok neposúdil (tiež) podľa ust. § 2 písm. g) cit. zákona, nezistil správne a úplne skutkový základ potrebný pre rozhodnutie o uplatnenom nároku a dospel k predčasnemu a nesprávnemu záveru, že v zmluve o úvere absentujú podstatné obsahové náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 129/2010 Z.z. a sú v nej uvedené v neprospech spotrebiteľa nesprávne údaje o hodnote RPMN a celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, pre ktoré nedostatky podľa názoru súdu prvej

inštancie je úver bezúročný a bez poplatkov a prijatím peňažného plnenia žalovanou nad rámec skutočne poskytnutých peňažných prostriedkov, vzniklo na strane žalovanej bezdôvodné obohatenie.

16. Pri posudzovaní správnosti údajov o RPMN v úverovej zmluve súd prvej inštancie nemal na zreteli ust. § 2 písm. g) zák. č. 129/2010 Z.z., ktoré príkladom vymenováva, aké náklady je potrebné zahrnúť do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom. Do celkových nákladov úveru, ročným vyjadrením ktorých je údaj o RPMN, podľa cit. ust. je potrebné zahrnúť všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere s tým, že osobitne do celkových nákladov patria aj náklady za doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. Náklady na vedenie účtu, na ktorom sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpanie a ostatné náklady na platobné transakcie sa zahrnú do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, pokiaľ otvorenie účtu nie je dobrovoľné a náklady na účet neboli zrozumiteľne a samostatne uvedené v zmluve o úvere alebo v ktorejkoľvek inej zmluve uzatvorenej so spotrebiteľom. Žalovaná na svoju obranu v spore tvrdila, že náklady poistenia (poplatok vo výške 5,83 € mesačne, ktorý je stanovený v časti II bod 6 zmluvy) v danom prípade do výpočtu RPMN, a teda ani do celkovej čiastky na zaplatenie spotrebiteľom, v súlade so zákonom zahrnuté neboli, nakoľko poistenie nebolo podmienkou poskytnutia spotrebiteľského úveru, službu poistenia si žalobca zvolil dobrovoľne, ktorú skutočnosť výslovne deklaroval aj v samotnej zmluve o úvere (časť II Súhlas s poistením k úveru). Tomuto tvrdeniu žalovanej zodpovedá i výpočet RPMN odvolacím súdom podľa v zmluve uvedených údajov za použitia interaktívnej kalkulačky pre výpočet RPMN zverejnenej na oficiálnej stránke Ministerstva financií SR www.fininfo.sk <<http://www.fininfo.sk>>, pri zadaní požadovaných údajov o výške spotrebiteľského úveru 10.550,- € alebo výške mesačnej splátky 166,61 € bez poistenia, počtu splátok - 119, úrokovej miery - 13,90 %, poplatku za vedenie účtu 2,99 € ako pravidelnej mesačnej platby, spracovateľského poplatku 239,- € a sumy 1. splátky 27,43 € zadaných ako dodatočné náklady, podľa ktorého (výpočtu) je výsledná hodnota RPMN - 16,02 % (v zmluve je uvedená vyššia hodnota 16,29 %) a celková čiastka na zaplatenie 20.093,02 € (v zmluve je uvedená suma 20.092,57 €, vyššia o sumu 0,45 €). Rozdiel vo výške 0,45 € oproti hodnote RPMN udanej v zmluve však žalovaná celkom logicky vysvetlila vo svojom vyjadrení zo dňa 18.9.2019 nevyhnutnou matematickou operáciou zaokrúhľovania (vypočítanej mesačnej úverovej splátky 166,606 € na sumu 166,61 €, pozn. odvolacieho súdu) na najmenšiu menovú jednotku, t.j. jeden eurocent. Podľa názoru odvolacieho súdu v prípade tejto odchýlky celkom zrejme nejde o takú okolnosť, ktorá by mohla mať vplyv na rozhodnutie žalobcu prevziať úverový záväzok a pre ktorú by posudzovaná zmluva o spotrebiteľskom úvere mala byť považovaná za bezúročnú a bezpoplatkovú. Súd prvej inštancie vo svojich výpočtoch teda dospel k nesprávnemu výsledku pri hodnote RPMN - 16,36 % a rovnako aj v prípade celkovej čiastky na zaplatenie, pokiaľ zistil hodnotu 20.547,79 €, vychádzajúc pritom z výšky mesačnej splátky 172,44 € zahrňujúcej i poistné 5,83 €, v rozpore s ust. § 2 písm. g) zák. č. 129/2010 Z.z. Súd prvej inštancie tento zrejmy rozpor len prehľbil tým, že napriek tvrdeniu žalovanej vyvodil skutkový záver, že pri výpočte RPMN sa vychádzalo z úverovej splátky bez poistného, avšak nijak sa nevysporiadal s relevantným argumentom žalovanej, že práve z tohto dôvodu je údaj o RPMN správny. Navyše súd prvej inštancie pri posúdení tejto otázky v priamom rozpore s obsahom samotnej zmluvy o úvere (časť II. bod 6) v rozhodnutí konštatoval (bod 48 odôvodnenia rozsudku), že žalovaná neurčila, aká časť splátky je určená na úhradu poistného a že výška poistného zo zmluvy nevyplýva, ktorý záver nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Súd prvej inštancie pochybil tiež, pokiaľ uplatnením procesného postupu podľa ust. § 150 ods. 2 CSP nevytvoril stranám (žalovanej) priestor na vyjadrenie sa k použitému spôsobu prepočtu a ním zistenej domnelej nezrovnalosti v údajoch uvedených v zmluve o úvere. Pokiaľ by poistenie bolo podmienkou poskytnutia úveru a žalovaná prezentuje prepočet, pri ktorom vychádza z výšky mesačnej splátky bez poistného, treba mať na zreteli, že do výpočtu poistné nemožno zahrnúť ako jednorazový dodatočný náklad, nakoľko podľa zmluvy malo byť platené každý mesiac v sume 5,83 € spolu s úverovou splátkou (nie jednorazovo).

17. Vzhľadom na to, čo v doterajšom priebehu konania vyšlo najavo, sa odvolaciemu súdu javí, že spor o správnosť údajov o hodnote RPMN v úverovej zmluve pramení skôr z odlišného nazerania strán na právnu otázku, či do tohto výpočtu poistné malo byť alebo nie zahrnuté. Súd prvej inštancie svoj záver o nesprávnosti údajov o hodnote RPMN a celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, z pohľadu tejto otázky v odôvodnení svojho rozhodnutia zrozumiteľne nevysvetlil. Odvolací súd v tejto súvislosti opakovane pripomína, že v zmysle ust. § 2 písm. g) zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase

uzavretia úverovej zmluvy sa do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, ktorých ročné vyjadrenie vlastne zodpovedá hodnote RPMN (§ 2 písm. i/ zák. č. 129/2010 Z.z.) poistné zahŕňa len v prípade, ak spotrebiteľ musel uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. V argumentácii strán možno v kontexte tejto úpravy vidieť kontúry nezhody v otázke, či žalobca mohol alebo nemohol poistenie odmietnuť a či teda z pohľadu dostupnosti úveru sa jedná o povinnú alebo o nepovinnú, spotrebiteľom dobrovoľne zvolenú službu, ktorú otázku (ako predbežnú) si súd prvej inštancie v konaní spoľahlivo nevyriešil a na takto zákonom vymedzenú podmienku pre začlenenie poistného do úverových nákladov nijako nereagoval. Vychádzajúc z nesprávneho právneho názoru, že úver je bezúročný a bezpoplatkový, ktorý záver súd vyvodil z uvedenia nesprávnej hodnoty RPMN v zmluve a celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, sa v odôvodnení svojho rozhodnutia následne už nezaoberal ďalšími tvrdeniami a argumentáciou žalobcu o neúplnosti úverovej zmluvy z dôvodu ďalších obsahových nedostatkov a absencie jej obsahových náležitostí v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z., tvrdeniami o neplatnosti dohody o odplate pre rozpor so zákonom, neprijateľnosti spracovateľského poplatku a ďalšími skutočnosťami, v dôsledku ktorých žalobca podľa svojho presvedčenia nemá povinnosť zaplatiť žalovanej odplatu za poskytnutý spotrebiteľský úver.

18. Nakoľko uvedené nedostatky a pochybenia v procesnom postupe, dokazovaní a rozhodnutí súdu prvej inštancie, vzhľadom na povahu a rozsah ich procesných dôsledkov, nebolo možné efektívne napraviť v odvolacom konaní, došlo tým k naplneniu dôvodov, pre ktoré odvolaciemu súdu z pohľadu ust. § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP neostávalo iné ako napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

19. V ďalšom konaní bude úlohou súdu prvej inštancie zabezpečiť si pre svoje závery (o úplnosti obsahových náležitostí úverovej zmluvy nevynímajúc) dostatočný skutkový podklad procesne predpokladaným spôsobom. V tomto postupe sa najmä náležite vysporiada s listinnými dôkazmi, ktoré strany v priebehu konania už predložili a ktoré navrhnu v nastávajúcom priebehu konania, alebo ktoré sú pre rozhodnutie nevyhnutné a ich vykonanie je možné aj bez iniciatívy spotrebiteľa s použitím ust. § 295 CSP. Po prípadnom doplnení dokazovania súd prvej inštancie vo veci opätovne rozhodne s tým, že v novom rozhodnutí vezme do úvahy len tie skutočnosti, ktoré vyšli (vyjdú) v konaní najavo (Čl. 11 ods. 4 CSP), procesne správnym postupom, pričom vo svojich úvahách pri posudzovaní veci vyjde z právneho názoru odvolacieho súdu vyjadreného v tomto uznesení (§ 391 od. 2 CSP).

20. K procesnému postupu a k spôsobu právneho posúdenia veci v ďalšom konaní odvolací súd upriamuje pozornosť súdu prvej inštancie na potrebu v záujme spravodlivého usporiadania pomerov strán venovať v ďalšom konaní zvýšenú pozornosť spôsobu posudzovania spotrebiteľského aspektu prípadu tak, aby sa žalobcovi v okolnostiach prípadu dostalo primeranej spotrebiteľskej ochrany, za súčasného rešpektovania poctivo nadobudnutých práv žalovanej. Odvolací súd v tejto súvislosti pripomína, že účelom spotrebiteľskej ochrany je eliminovať dopady nerovnovážneho postavenia spotrebiteľa oproti dodávateľovi, nie ale ochrana spotrebiteľa pred dôsledkami neplnenia si povinností, ktoré za spotrebiteľsky prijateľných podmienok prevzal. Súdný dvor Európskej únie (ESD) vo svojom rozhodnutí Home Credit Slovakia proti Kláre Biróovej naznačil, že aj ochrana spotrebiteľa musí mať rozumnú mieru. Medzi iným vyložil smernicu Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere (ďalej tiež len „smernica 2008/48/ES“) tak, že článok 23 smernice sa má interpretovať v tom zmysle, že zmluva o úvere by sa mala považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov len ak neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES a pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Z toho vyplýva, že eurokonformná interpretácia ust. § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. predpokladá pre vyvodenie záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru nielen zistenie akejkoľvek chýbajúcej náležitosti (nesprávnosti) v úverovej zmluve, ale aj vyhodnotenie, že jej absencia mohla mať vplyv na rozhodnutie spotrebiteľa prevziať úverový záväzok. Odvolací súd upriamuje pozornosť tiež na to, že aj Ústavný súd SR je vo svojej judikatúre kritický k neprimeranej ochrane spotrebiteľa. Medzi inými vo svojom náleze sp. zn. PL.ÚS 11/2016 zo 7.2.2018 ústavný súd (tiež) konštatoval, že v sporovom konaní je pozícia sudcu ako vyhľadávača dôkazov len v prospech jednej strany, neprirodzená.

21. Pri posudzovaní úplnosti úverovej zmluvy z hľadiska žalobcom namietaného údajá o členení, resp. skladbe splátok súd prvej inštancie v ďalšom konaní bude mať na zreteli tiež, že pri interpretácii

rozhodujúcej vnútroštátnej úpravy, ktorá je výsledkom transpozície smernice, je potrebné zohľadniť ňou stanovený cieľ. I bez toho, aby sa toho strany v konaní dovolávali, je povinnosťou súdu posúdiť zhodu smernice s rozhodujúcimi vnútroštátnymi ustanoveniami, aby preveril, či táto smernica bola transponovaná správne a či nie je namieste použiť jej nepriamy alebo priamy účinok. Ustanovenia smernice totiž v záujme požiadavky harmonizácie právnych systémov členských štátov EÚ musia byť transponované do vnútroštátneho právneho poriadku s jednoznačnou záväznou právnou silou, s presnosťou a jasnosťou požadovanou na účely splnenia jej cieľa. Odvolací súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na záver formulovaný Ústavným súdom SR v uznesení sp. zn. III.ÚS 666/2016 zo dňa 11.10.2016, v zmysle ktorého je povinnosťou slovenského vnútroštátneho sudu, ktorá je inkorporovaná aj v základnom práve na súdnu ochranu, nie len ústavne konformná, ale aj eurokonformná interpretácia zákonov. Nezastupiteľným zdrojom poznania a aplikácie práva EÚ je tiež judikatúra ESD, ktorá je jedinou inštitúciou EÚ, oprávnenou podávať jej záväzný výklad. Odvolací súd pripomína, že prejudiciálny rozsudok je spolu s výkladom alebo posúdením platnosti práva EÚ, ktoré sa v ňom nachádzajú, síce priamo záväzný len pre vnútroštátny súd, ktorý formuloval prejudiciálnu otázku (Benedetti, 52/76, 3.2.1977, Zb. s.163, bod 26), ako aj pre súdy, ktoré budú rozhodovať v tej istej veci o opravných prostriedkoch (Milch, Fett a Eierkontor, 29/68, 24.6.1969, Zb. s. 165, bod 2), avšak nemožno prehliadať, že judikatúra ESD má najmä zabezpečovať jednotný výklad práva EÚ a cez to jeho rovnaké uplatňovanie v jednotlivých členských štátoch. Preto v prípadoch, kedy ESD podáva právny výklad ustanovení európskeho práva, či už v jednotlivých rozhodnutiach, alebo na žiadosť súdov členských štátov či iných orgánov a inštitúcií EÚ, má judikatúra ESD všeobecnú záväznosť. To znamená, že výkladom ESD sa musí riadiť nielen súd, ktorý o výklad požiadal či štát alebo inštitúcia EÚ, ktorej je rozhodnutie určené, ale všetky členské štáty, ich orgány a obyvateľstvo, ako aj samotné orgány EÚ. Možno preto uzavrieť, že judikatúra ESD má povahu prameňa európskeho práva. Zároveň platí, že ESD výkladom únievého ustanovenia objasňuje zmysel a pôsobnosť vykladaného ustanovenia už od okamihu, kedy toto ustanovenie nadobudlo účinnosť. ESD interpretované ustanovenie musia vnútroštátne súdy aplikovať aj na právne vzťahy, ktoré vznikli alebo boli založené pred vynesením prejudiciálneho rozsudku. Prejudiciálny rozsudok totiž nemá konštitutívny, ale deklaratórny charakter (Kempter, C-2/06, 12.2.2008, Zb. s. I-411, bod 35; KühneHeitz, C-453/00, 13.1.2004, Zb. s. I-837, bod 21; Blaizot, 24/86, 2.2.1988, Zb. s. 379, bod 27). Z pohľadu týchto všeobecných východísk odvolací súd konštatuje, že v rámci eurokonformného výkladu rozhodujúcej vnútroštátnej úpravy je potrebné vychádzať z interpretačných záverov vyplývajúcich z rozhodnutí ESD. Tento súd v rozhodnutí vo veci C - 42/15 zo dňa 9.11.2016 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej vo vzťahu k určitosti vyjadrenia časových aspektov realizácie úverovej zmluvy i k následkom absencie niektorých jej náležitostí formuloval niekoľko na vec sa vzťahujúcich interpretačných záverov. Reagujúc na ne sa vnútroštátna právna prax (nakoniec i zákonodarcia zmenou právnej úpravy) medzičasom už vysporiadala so žalobcom nastolenou otázkou výkladu ust. § 9 ods. 2 písm. l) zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy, v tom zmysle, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky, a že pokiaľ predmetná norma hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné toto ust. eurokonformne interpretovať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahrňuje istinu, úroky a iné poplatky (porov. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.2.2018). Odvolací súd poznamenáva, že k záverom formulovaným v tomto rozhodnutí sa Najvyšší súd SR prihlásil aj vo svojom neskoršom uznesení sp. zn. 3Cdo/56/2018 zo 17.4.2018 a opakovane tiež v uznesení sp. zn. 7Cdo/98/2018 z 30.1.2019.

22. V prípade záveru, že na strane žalovanej vzniklo bezdôvodné obohatenie plnením na bezúročný a bezpoplatkový úver, súd prvej inštancie prednostne (pred prípadným zisťovaním výšky bezdôvodného obohatenia) posúdi dôvodnosť námietky premlčania vznesenej žalovanou stranou pri aplikácii ust. § 107 ods. 1 OZ a v súlade so závermi aktuálnej rozhodovacej praxe súdov a zistí, či nárok je alebo nie je premlčaný, s ohľadom tiež na princíp ochrany spotrebiteľa. Pri posudzovaní začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby sa bude zaoberať otázkou, kedy sa žalobca dozvedel o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu žalovanej na jeho úkor a kedy získal znalosť skutkových okolností (porov. napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 67/2011), z ktorých možno vyvodíť záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru v konkrétnych súvislostiach, pričom pri posúdení tejto otázky vyjde tiež zo záverov aktuálnych rozhodnutí Súdneho dvora EÚ, na ktoré poukázal žalobca v podanom odvolaní a odvolacej replike (podanie zo dňa 6.5.2021). Pritom bude mať na zreteli, že dôkazné bremeno

vo vzťahu k skutočnostiam nevyhnutným pre posúdenie námietky premlčania zaťažuje žalovanú, ktorá námietku premlčania v konaní vzniesla. Pokiaľ preto nedôjde k preukázaniu skutočností potrebných pre záver o premlčaní nároku, príp. jeho časti, nemožno inak než posúdiť námietku premlčania ako nedôvodnú.

23. Nové rozhodnutie súd prvej inštancie náležite odôvodní tak, aby spĺňalo náležitosti požadované ust. § 220 ods. 2 CSP a dôsledne sa vysporiadalo so všetkými skutkovo a právne relevantnými otázkami riešenými v konaní, pričom musí v ňom reagovať aj na tvrdenia a námietky strán prednesené v konaní a vyporiadať sa i so skutočnosťami a argumentmi, ktoré strany sporu uviedli v podaných odvolaniach, včítane argumentácie žalobcu o absencii údajov o skladbe splátok, termíne konečnej splatnosti a o podkladoch pre výpočet RPMN, neplatnosti dohody o odplate a neprijateľnosti spracovateľského poplatku, atď., ktorá nateraz zostala mimo rámca pozornosti súdu prvej inštancie. Vyhne sa pritom formalistickému a paušálnemu prístupu pri hodnotení rozhodujúcich skutočností, a tiež i pri ich vyjadrení v odôvodnení rozhodnutia. Sústreďí sa na otázku úplnosti úverovej zmluvy z hľadiska obsahových náležitostí podľa ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., konkrétny obsah zmluvných dojednaní a posúdenie platnosti dohody o odplate, a tiež aj ich reálny dopad na vyváženosť posudzovaného právneho vzťahu strán, v záujme dosiahnutia podstaty procesným poriadkom sledovaného cieľa civilného sporového konania, ktorým je ochrana zákonnosti, spotrebiteľské právo nevynímajúc, nie ale ochrana spotrebiteľa pred dôsledkami porušenia jeho právnych povinností.

24. V novom rozhodnutí vo veci rozhodne súd prvej inštancie tiež o nároku strán na náhradu trov konania, vrátane trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

25. Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, a to z dôvodov uvedených v ust. § 420 a nasl. CSP. Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí v prípadoch uvedených v ust. § 429 ods. 2 CSP.